

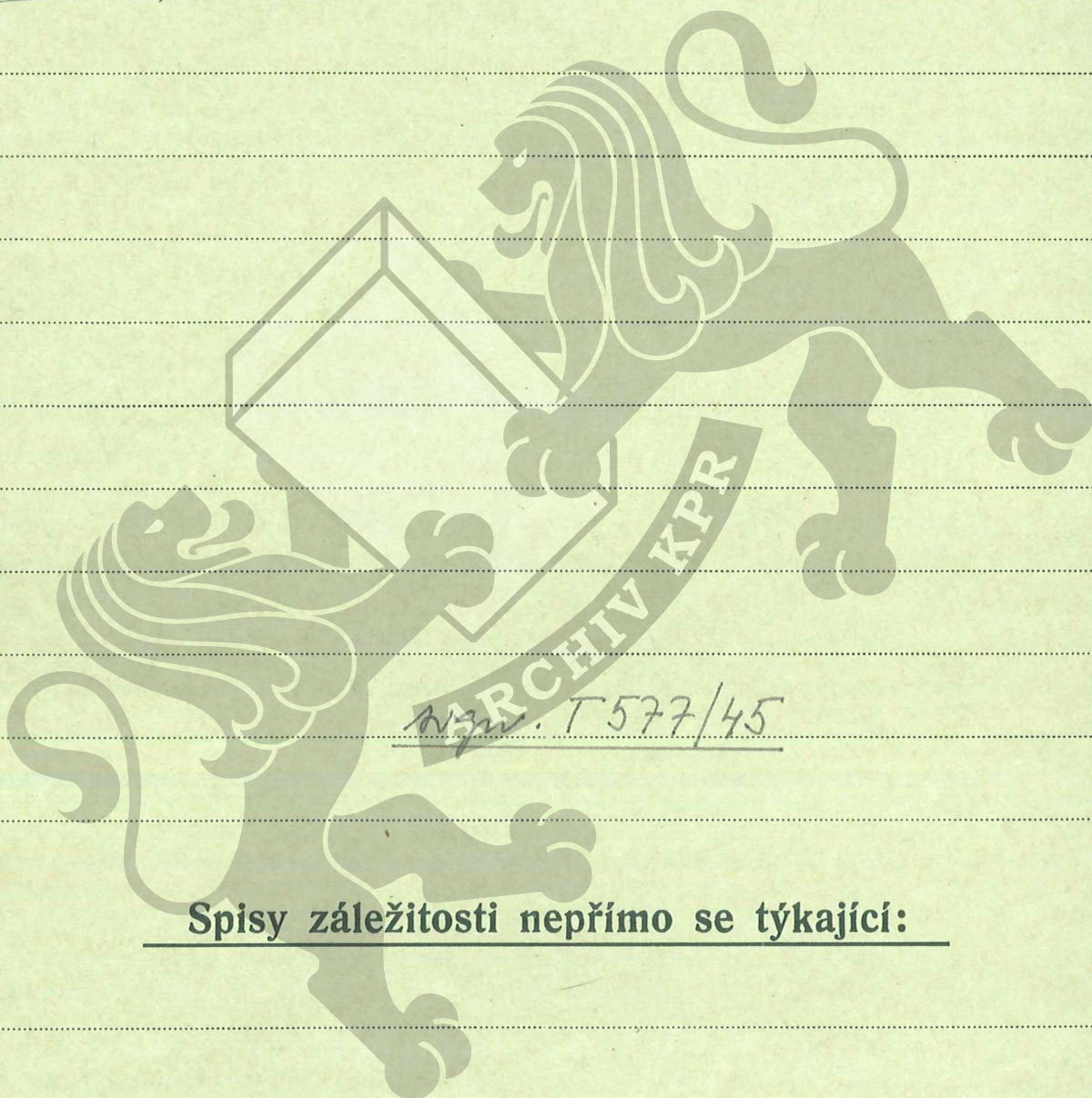
Kancelář presidenta republiky

ARCHIV

Referát:

Spisy záležitosti přímo se týkající:

1945.: 577/ 638,

Spisy záležitosti nepřímo se týkající:

Věc: Záležitost gen. Ingra, gen. Neumanns 9
gen. Moravet

CHŮTA

T 577/45

T 577/45

V Praze dne 8. srpna 1945.

Copy I.

Pane předsedo vlády,

v Moskvě a Košicích byla projednávána a mně předložena otázka gen. Ingra, gen. Miroslava Neumanna a gen. Moravce. Byla navržena řešení, s nimiž já tehdy nesouhlasil a navrhoval jsem rozhodnutí jiná. V Košicích byl dán vládou poukaz ministru národní obrany, aby zatím dal všem třem generálům dovolenou a aby jim to sdělil a provedl, jakmile se z Anglie vrátí do Prahy.

Po jejich návratu do Prahy saluvil jsem s panem ministrem národní obrany, že jim poradím, aby si vyžádali služební dovolenou sami, tím ulehčili situaci a aby vyčkali definitivní rozhodnutí vlády. To se stalo a nyní jejich dovolená končí. To mě vede k tomu, abych Vám napsal tento dopis.

Pan ministr národní obrany navrhl tyto dny definitivní řešení otázky p. gen. Neumana, k čemuž i já dal předběžný svůj souhlas. Bylo tak učiněno jen po právu a spravedlnosti. Jde tudíž nyní o řešení případu gen. Ingra. Žádám p. ministra národní obrany a ministerskou radu, aby se v této věci definitivně rozhodla. Měl-li někdo oprávněné jakékoli námítky politického rázu proti gen. Ingrovi, byl on už sám tím, co se stalo, více nežli dostatečně zastižen. Nezaslu-

huje, aby jeho dosavadní stav nečinnosti, nejistoty a neurčitosti byl prodlužován. Je také v zájmu armády, aby jeho otázka byla už řešena definitivně. Je to generál, který ještě před začátkem války z vlastní iniciativy a po dotaze u sne, zdali má už přijít, se odebral do ciziny a odboj začal. Během války po celých šest let exilu se choval jako vlastenec a konal plně svou vojenskou povinnost. Nedělal snad, pravda, všechno bezvadně, ale za to si již své vytrpěl. Je tím řečeno vše, víc o jeho činnosti není třeba říkat.

Prosím tudíž vládu, aby jeho věc už rozhodla a navrhla mu jeho eventuelní umístění, uzná-li me stanovisko za správné a spravedlivé.

Zbývá případ gen. Moravce. Bylo mi sděleno v poslední době se strany vojenských úřadů, že je v běhu jednání o některé otázky z doby před jeho odchodem z vlasti. Nemohu tudíž navrhnout nebo žádat jeho umístění, dokud věci tyto nebudou skončeny. To se bude moci rozhodnout, až po skončení celého jednání. Zdůrazňuji však pro definitivní řešení jeho případu toto:

a/ Pluk. Moravec od svého příchodu do Anglie se mi dal k dispozici a plně a důsledně od začátku války na západě až do jejího skončení konal oddaně svou povinnost vojáka československého.

b/ Jako zpravodajský důstojník, mající k dispozici v prvních třech letech války rozsáhlou síť zpravodajskou u nás i v Německu, prokázal našemu odboji služby prvořadě, daleko převyšující běžné služby jiných oborů. Veškeren styk na-

šeho odboje ze západu se všemi odbojovými skupinami ve vlasti byl prováděn službou pluk. Moravce.

c/ Konstatuji, že po dlouhé měsíce a léta prostřednictvím jeho služby byly konány s naší strany vojenské akce a služby pro Spojence, které byly velmi Spojenci oceňovány a kvitovány, a podstatně přispěly - přirozeně vedle jiných - k uznání našeho odboje na západě a k docílení našich úspěchů politických.

Soudím, že v řešení jeho otázky, má-li být řešena spravedlivě, tato aktivita jeho celé odbojové činnosti nemohou být nechána stranou. Nevyslovuji se tím o celé jeho věci, nemaje zatím k dispozici nutný materiál. Ale chci, aby i ve věci gen. Moravce byl dán průchod pravdě, jak já ji znám. Je mojí povinností, abych v postavení, ve kterém jsem byl, dal správné svědectví o otázkách, ve kterých je dáti mohu a dáti musím. Jiní mají přirozeně právo říci také své stanovisko a svědectví a vyjádřiti se v celé věci gen. Moravce. -

Prosím, pane předsedo, abyste odpustil, že insistuji na řešení této celé otázky. Týká se armády jako celku a jde mi o to, aby byla řešena bez újmy státu, bez újmy armádě a ovšem spravedlivě a rozumně.

S pozdravem Váš

J. E. ...

Došel Spisovna.....
Došlo: *9. 8. 1945*
Založeno:

Došlo:

Vyřazeno: *9. 8. 45*
načteno na původě
sez. II. - VI. a opisek sez. I.

gen. F. Moravec

sign.: T 926/46

Memorandum gen. Františka MORAVCE

T

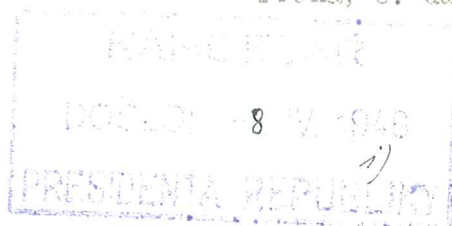
926/46

Věc:

Gen. Fr. Moravec - memorandum.

Praha, 6. dubna 1946.

1 příloha.

926/46

Panu

presidentu republiky československé

v P r a z e .

Výnosem MNO čj. 7713-1./2. oddělení 1946 ze dne 2. března 1946 bylo mi sděleno, že jsem dán ze služebních důvodů na dovolenou s čekáním a zproštěn dnem 14. března služby. S tímto opatřením je spojeno příslušné snížení požitků.- Ve výnose MNO nejsou uvedeny žádné důvody tohoto opatření.

Tímto rozhodnutím MNO cítím se mravně i materiálně poškozen a považuji je za nespravedlivé. Nebyl jsem podroben žádnému řízení ani šetření, takže mi nejsou vůbec známy důvody, které MNO vedly k tomuto rozhodnutí a nebyla mi vůbec dána možnost proti jakémukoliv obvinění se hájit.

O příčinách odmítavého stanoviska MNO k mojí osobě nebylo mi nikdy nic oficiálně řečeno.- S částí se o nich dovidám nepřímo cestami soukromými, v poslední době jsem byl veřejně potupen a za reakčního označen poslancem Slánským na sjezdu komunistické strany, s částí mohu tyto důvody tušit neb předpokládat na základě celkové situace politické a vojenskopolitické.

Sepsal jsem, pane presidente, stručné memorandum, v němž jsem se pokusil reagovat na všechny ty předpokládané neb známé mi námitky proti mojí londýnské činnosti. Je v něm shrnuto vše, co je presidentu republiky známo z vlastního názoru a zkušenosti.

Nemaje, kam bych se jinak obrátil, prosím Vás, pane presidente, abyste tohoto memoranda použil k projednání mého případu, k projednání spravedlivému. Až dosud nesl jsem svoji těžkou situaci trpělivě a důstojně, jak jste mi uložil.- Obracím se na Vás nyní, kdy k utrpení duševnímu, k ohrožení mojí občanské i vojenské cti přistupuje rozhodnutím MNO vyvolaný též příznak nedostatku materiálního.

orig. gen. Fr. Moravec

a/a 30. IV. 1946
sk.

1.- Okolo Mnichova.

Od roku 1935 až do října 1938 byl jsem přednostou pátrací skupiny 2. oddělení hl. štábu. Do kompetence této skupiny patřilo obranné zpravodajství /boj proti vyzvědačství/ a zpravodajství výzvědné /vyhledávání zpráv mimo hranice státu/. Reorganizoval jsem obě tyto zpravodajské složky. Výsledky práce mé skupiny nemíním hodnotit. Je dobře znám náš úspěšný boj proti vyzvědačské lavině německé a mačarské, založené jak na profes^{ion}ální síti agenturní, tak na vyzvědačské činnosti německé a mačarské menšiny /počty agentů, zatčených a odsouzených v letech 1936 - 1938 dosahovaly výšek tisícových/. Po stránce výzvědné dosáhli jsme úrovně vskutku evropské, jak o tom svědčily nejen dosažené výsledky, nýbrž i hodnocení všech států, s nimiž jsme zpravodajsky spolupracovali /Francie, SSSR, státy malé Doahody, Anglie atd./. Přes důležitost práce a významu skupiny, již jsem stál v čele, byl jsem podřízeným, anonymním členem štábu, máje nad sebou celou řadu představených /přednosta oddělení, I. zástupce náčelníka štábu, podnáčelník hl. štábu, náčelník hlavního štábu, ministr národní obrany/. Nebyl jsem přibírán k žádným poradám, kde se tvořila zásadní rozhodnutí, která mi byla prostě sdělována ve formě instrukcí a rozkazů. Podotýkám to zejména s ohledem na vojenská rozhodování okolo mnichovské krise, o nichž jsem se dozvěděl jako každý jiný prostý člen štábu ve Vyškově z rozhlasu.

V říjnu 1938 opustil přednosta oddělení plk Hájek svoje místo a odešel do zahraničí /Holandsko/. Nový přednosta oddělení ustanoven nebyl /2. oddělení v té době špelo zřejmě vstříc svojí likvidaci/. Jako pořadím nejstarší vykonával jsem od té doby funkci přednosty oddělení a nebyl jsem nikdy na toto místo formálně ustanoven.

İhned po mnichovském rozhodnutí dostalo 2. oddělení rozkaz zastavit všechnu výzvědnou činnost proti Německu a zrušit všechny zahraniční zpravodajské expositury v zahraničí. Rozkazu nebylo uposlechnuto a pokračovalo se v práci dále, ovšem za poměrů velmi ztížených. Nebyly zrušeny expositury ve Švýcarsku, Holandsku a Švédsku /ty pak se velmi dobře uplatnily po obsazení českých zemí a za války. Znamená to, že už od Mnichova octla se pátrací složka 2. oddělení hl. štábu v odbojném postoji vůči svým politickým i vojenským představeným a že její činnost, pokud se týče práce proti Německu, musí být považována za konspirační, ilegální.

2.- Zprávy, které nás došly o úmyslu Německa obsadit české země.

Až do 7. března 1939 nebylo žádných konkrétních zpráv. Byla jen septaná propaganda a celková atmosféra, která dávala tušit, že obsazením pohraničního území německé akce proti ČSR není skončena. Mezi 7. - 10. březnem došly nám konkrétní zprávy o chystaném obsazení, a to zpráva od francouzské výzvědné služby a zpráva od našeho agenta v Německu. Zpráva francouzská, která přišla dříve, byla stručná a povšechná, upozorňující na "brutální akci německou proti ČSR dne 15. března". Na vysokých místech vojenských i politických, kterým byla ihned předána, se této zprávě mnoho nevěřilo; chápal jsem to jako důsledek obecné animosity proti všemu francouzskému /po Mnichově/ a nedůvěru k hodnotě francouzského zpravodajství vůbec. Za to druhé, agenturní zpráva, byla naprosto konkrétní a přesná. Pocházela od agenta mnohokrát přezkoušeného, který měl velké možnosti a dodal nám už před tím řadu zpráv mimořádné důležitosti. Tu už nebylo žádných pochybností. Zprávu jsem ihned předložil podnáčelníku hl. štábu gen. Fialovi. Ten rozhodl, že o ní musí být bezodkladně zpravena vláda. Doprovázal jsem ho do ministerské rady, kde náš referát vyslechli generál Syrový, gen. Eliáš, ministr Chvalkovský, Havelka a myslím Beran. Moje zpráva byla odmítnuta jako nepravděpodobná, odporující celkové

situaci, odporující zprávám ministra Chvalkovského z Berlína, a jako zpráva, která by mohla způsobit bezdůvodně neklid v obyvatelstvu. Marné bylo moje dokládání o přezkoušené věrohodnosti agentovně i poukazování na celou řadu symptomů, které ji potvrzovaly. Odešli jsme s generálem Fialou z ministerské rady s povycity pokoření a beznaděje. -

Mezitím začly docházet i jiné agenturní zprávy a hlášení našich zahraničních oddílů o soustřeďování německých vojsk na hranicích. Naše odposlouchávací služba zachytila německé radiodepeše o soustřeďování oddílů německé policie a jejich přesunů k čs. hranicím. Všechny tyto zprávy byly snešeny do zvláštního souhrnu zpráv, jehož závěr byl, že německá útočná akce dne 15. března je iminentní. Tento zpravodajský souhrn /zpracován byl zesnulým pplkem Houškou/ byl podepsán gen. Fialou a rozeslán na všechna vojenská a politická místa podle normálního rozdělovníku /ministr nár. obrany, min. zahraničí, min. vnitra, min. financí, předsednictvo ministerské rady, všechna oddělení hl. štábu/. Byla tedy o očekávaných událostech zpravena včas všechna místa, která podle předpisu zpravena býti měla. Písemné doklady celé této záležitosti jsou uloženy v archivu 2. oddělení z Londýna.

Informování podřízených velitelství /oblastí, vel. sborů/ vyhradili si moji představení a došlo k němu na ústní rozkaz gen. Syrového, tuším dne 13. března 1939.

3.- Odlet skupiny zprav. důstojníků do Anglie.

Myšlenka odletu do Anglie nebyla původně moje. Zabýval se jí už plk. Hájek, dřívější přednosta oddělení, v době, kdy německá vojska obsazovala pohraniční území a kdy nebylo jisto, zda se na stanovené demarkační čáře zastaví. Koncepce plka Hájka byla ovšem - odlet několika málo důstojníků s rodinami a zavazadly. Tedy něco jako soukromý, rodinný podnik. Tehdy k provedení nedošlo - Němci se na demarkační čáře zastavili. -

Když nám došly zprávy o chystaném obsazení českých zemí německým vojskem, opětoval mně zástupce anglického zpravodajství znovu nabídku umožnění přeletu, kterou jsem přijal. Řídil jsem se při tom ovšem výhradně hlediskem možnosti další práce proti Německu i po obsazení Prahy. Z toho vyplynuly všechny moje dispozice :

- vzít sebou co nejvíce důstojníků,
- zanechat doma rodiny s zavazadly,
- přepravit potřebný archiv do Anglie,
- vybrat důstojníky s ohledem na budoucí práci.

Rozhodnutí důstojníků odejít bylo svobodné a dobrovolné.

Je přirozeno, že v této době všeobecné duševní i mravní deprese, v době rostoucí desorganisaace, kdy v důsledku obecné desorientace nenastalo ještě jasné třídní duchů a panovala vzájemná nedůvěra, neohlášovali jsme veřejně svůj umysl odejít tím spíše, že v těchto kritických dnech jsme zjišťovali přítomnost skupin Gestapa a rostoucí smělost početných Ordnerů. Osobně, a myslím, že tak učinila většina mě provázejících důstojníků, neřekl jsem ani svojí rodině o cíli svojí cesty, prostě z toho důvodu, aby při případném vyšetřování Gestapem mohla s dobrým svědomím zapírat.

Svůj umysl a odchod hlásil jsem služebně podnáčelníku štábu gen. Fialovi a rovněž generálovi Eliášovi.

Nebyl tedy náš odchod do Anglie prostým útekem, za jaký bývá z průhledných motivů označován, nýbrž plněnou a připravenou cestou za prací v odboji. Byli jsme prostě první vojáci, kteří odešli do zahraničí pracovat a kteří také první pracovat začali.

Proč jsme odešli do Anglie? Odcházel jsem na západ, kde byl prezident Beneš, a kde jsme právem čekali první vzplanutí válečného konfliktu. Francii jsme se po mnichovských zkušenostech vyhýbali. Práce proti Německu byla nám hlavním a jediným cílem - přiznám se, že v době svého odchodu jsme zvláštních politických představ neměli - ostatně v té době mezinárodní nejasnosti to ani jinak být nemohlo.

Po příjezdu do Anglie poslal jsem ihned p. prezidentovi do Ameriky dopis /vyslanec Masaryk byl v té době rovněž v Americe/, v němž jsem mu ohlásil náš příjezd do Anglie, dal mu naši práci a možnosti k dispozici, hlásil mu svůj úmysl zahájit z anglické půdy pokračování ve výzvědné práci proti Německu. Žádal jsem ho o instrukce. President můj postup schválil a uložil mi v započaté práci pokračovat.

Ohledně příjmu do Londýna jsem se snažil, aby vojenští attaché ve státech, kde se nám to zdálo jen trochu možné, zůstali na svých místech a pokračovali ve své práci. Pomáhal mi v tom vydatně voj. attaché v Londýně pplk Kalla. Měli jsme neúspěch v Bělehradě, Bukurešti a Moskvě, za to se podařilo v důsledku našeho naléhání restaurovat už předané vyslanectví ve Varšavě.

První měsíce našeho pobytu v Londýně byly věnovány hlavně reorganizaci našich zpravodajských zdrojů a aktivování zpravodajských expositur ve Švýcarsku, Holandsku a Švédsku. Přes všechny potíže hlavně spojovací podařilo se nám vybudovat agenturní síť, která ještě před příjezdem prezidentovým do Anglie přinášela velmi hodnotné výsledky.

Odmítl jsem dvakrát výzvu Dra Osuského, abych se mu podřídil podle jeho vyslanecké teorie odbojové.

Do Polska byl vyslán mjr Bartík, aby přinesl zprávy o činnosti Prchalové a Švarcově, která byla zřejmě namířena proti intencím a osobě prezidenta Beneše.

Krátce před příjezdem prezidentovým přišel do Anglie gen. Ingr, vybavený plnými mocemi domácího odboje, který si moji skupinu jako vojenskou podřídil ve funkci nejvyššího představitele vojenského v zahraničí.

Teprve po příjezdu prezidenta Beneše dostalo naše zahraniční odbojové hnutí pevný rámec.

4.- Organizační zapojení zprav. skupiny.

Zpravodajská skupina podléhala po celou dobu voj. správě. Ovšem v době, kdy se ve Francii utvořil a působil Národní Výbor, byl poměr zprav. skupiny, která byla trvale v Londýně, volnějším a tak byla vlastně výhradně k dispozici p. prezidentovi. Neobešlo se to ovšem bez nesnází a frkcí, jak to ani jinak nebylo možné při této vlastně dvojí podřízenosti. Po pádu Francie a ustavení prozatímní vlády v Londýně byla zprav. skupina pevně vřaděna do rámce ministerstva národní obrany nejprve jako zpravodajské oddělení, později jako zpravodajský odbor.

Do její kompetence spadalo :

- 1./ Výzvědné zpravodajství.
- 2./ Spolupráce se zprav. službami spojeneckých států.
- 3./ Obranné zpravodajství.
- 4./ Spojení s domovem.

Výzvědné zpravodajství a s ním související spolupráce se spojeneckými službami přesahovaly svým rozsahem rámec MNO, jemuž podléhala jen malá vyšší jednotka. Spojení s domovem bylo z valné části určeno vedení politickému. A tak

zprav. oddělení bylo poutáno vlastně k MNO pouze nepatrnou složkou obranného zprav. ve smíšené brigádě. Tento nepoměr služebního zájmu MNO a kompetence zprav. oddělení projevoval se ovšem velmi nezdravě na situaci 2. oddělení, jehož výsledky pro sebe reklamoval z největší části prezident a i vlada. Tento stav se ovšem ještě podstatně zhoršil po první návštěvě v Moskvě, kdy do popředí vstoupily otázky vnitropolitické a otázka poměru zahraničních politických skupin londýnské a moskevské. Zmíním se o těchto okolnostech ještě při charakteristice jednotlivých služek naší činnosti, zdůrazňuji však už nyní, že jako podřízený orgán referoval jsem resp. dával k dispozici výsledky naší práce těm místům, kterým mně bylo nařízeno. Nepříslušelo mi, abych o své újmě a proti obdrženým rozkazům jednal nebo se snažil je obejít.

5.- Výzvědné zpravodajství a spolupráce se spojeneckými zprav. službami.

Zde bylo vlastní odborné těžiště zpravodajské skupiny, která na tomto poli přinášela československý přínos k boji proti Německu. Přes všechny obtíže, které vyplývaly z práce s cizího území, z nesnází technického a osobního spojení, přes tyto obtíže, které dovede pochopit jen zpravodajský odborník, dosáhli jsme výsledků nadprůměrných a byli jsme všeobecně považováni za nejlepší zprav. službu ze všech těch spojenců, kteří v Anglii pracovali po obsazení území svých států. Po stránce vojenské vynikala tedy naše zprav. služba nad průměr, o čemž je možno se přesvědčit dotazem u příslušných představitelů spojeneckých armád. Politický její význam ocenili mnohokrát naši političtí představitelé, především prezident Beneš a ministr Masaryk, kteří několikrát prohlásili, že zejména za těžkých počátků své politické činnosti v Anglii opírali se výhradně o náš zpravodajský přínos britskému válečnému úsilí a spojenecké věci vůbec.

Spolupráce se zprav. službou anglickou na jejímž území jsme byli hosty, byla ovšem nejstarší a s ohledem na denní osobní styk nejužší. Konstatuji, že jsme si vůči anglické službě zachovali naprostou nezávislost, že jsme nikdy nebyli ve službách Intelligence service, jak se někdy zlomyslně tvrdí. Naše nezávislost byla jak finanční /nikdy jsme od nikoho nepřijali žádné peníze/, tak i věcná. Náš vzájemný poměr byl čistě spojenecký, přátelský a loyální, a takovým zůstal i za všech mezinárodních peripetií a vzor soustavným pomluvám a demuncianství, které proti nám vyvíjeli hlavně Poláci /zejména po uzavření spojenecké smlouvy se sov. svazem/ a naše česká skupina Prchala - Borin. Mohl jsem bezpečně zjistit a také jsem to několikrát svým představeným hlásil, že naše neodvislost od anglické služby /zejména v ohledu radiotelegrafního spojení/ byla největší ze všech ostatních hostujících spojeneckých služeb / francouzskou na př. nevyjímaje/.

Naše zprav. spolupráce s Angličany týkala se výhradně věcí německých, případně maďarských a italských.

V archivu 2. oddělení z Anglie jsou uloženy kopie všech zpráv, které byly námi angl. zprav. službě předány.

Spolupráce se službou sovětskou.

Naše spolupráce se sovětskou službou se datuje od uzavření spojenecké smlouvy se sovětským Svazem v roce 1936. Vzpomínám jen společné zpravodajské konference v Moskvě /1937/ a téhož roku v Praze, vzpomínám naší pomoci, kterou jsme bez vědomí ministerstva vnitra poskytli sovětským důstojníkům a specialistům na cestě do Španělska /vystavování pasů a pod./.

Po příjezdu do Londýna navázal jsem ihned /pomocí plka Kally/ styk s tehdejšími sovětským voj. attachém Černým a vstoupil jsem ve spolupráci, pro níž později se strany sovětské byl určen zvláštní orgán. Do vstupu SSSR do války

bylo nutno, zejména za vlády Chamberlainovy, provádět tuto spolupráci konspira-
tivně, a za tehdejších mezinárodních poměrů bylo to v Anglii spojeno pro nás se
značným rizikem.

Po vstupu sovětského Svazu do války v roce 1941 byla spolupráce navá-
zána oficiálně. /Podotýkám, že už předtím provedené odeslání plka Píky do Moskvy
za účelem navázání užšího kontaktu se sov. voj. velením stalo se z mojí iniciati-
vy./

Svazek všech zpráv, předaných námi sov. Svazu, je rovněž uložen v archi-
vu 2. oddělení z Anglie /kopie a telegramy/. Zprávy byly předávány trojí cestou :
přes voj. attaché /plk Sizov/, přes zástupce NKVD /vysl. rada Čičajev/ a radiote-
legraficky přes plka Píku.

Dávali jsme sov. představitelům nejen všechny zprávy, které jsme sami
získali, nýbrž i takové zprávy, jež nám byly sdělovány jinými spojenci, zejména
Angličany. Snažili jsme se vyhovět všem zpravodajským požadavkům z Moskvy, kde
potřeba zpráv byla pochopitelně veliká. Některé požadavky byly pro naše možnosti
ovšem nedostupné.

Spolupráce s Poláky /byla zcela přerušena po podepsání spojenecké smlou-
vy s Moskvou/ nebyla nikdy ani těsná, ani opravdově přátelská. Omezila se v pod-
statě na několik zpravodajských schůzek, při nichž byly vyměněny zprávy o Německu.
Záznamy o těchto schůzkách jsou uloženy v archivu 2. oddělení z Anglie a možno z
nich vyčíst :

- že jsme ihned na první schůzce odmítli diskutovat o zprávách o sov.
Rusku prostě z jednoduchého důvodu, že jsme žádných zpráv o sov. Rusku nevyhle-
děvali.

- že polské zprávy o Německu a zejména závěry z nich činěné byly ten-
denční, snažící se dokazovat vojenskou inferioritu naší armády a bezvýchlednost
její strategické situace. To vyplývalo ze známé vojensko-politické koncepce Po-
láků, kteří si přáli, aby sov. Svaz byl německou armádou poražen; doufali, že po
vítězství západních mocností nad Německem bude jejich mezinárodní situace taková,
jak si jí představovali, sníce o polské velmoci "od moře k moři". Tato tenden-
čnost polských zpráv a zpravodajských závěrů byla dobře známa i Angličanům, kte-
ří si mně na ni často stěžovali.

O těchto zpravodajských rozpravách s Poláky podával jsem zprávy svým
představeným /presidentu republiky a ministru národní obrany/, a informoval jsem
vždy i příslušné představitele sovětské, s nimiž jsem byl ve styku.

Když zpravodajský styk s Poláky byl zcela přerušen, stali jsme se ihned
předmětem jejich nenávistné propagandy. Denuncovali nás u Angličanů, že jsme
placenými agenty Moskvy, že svého postavení v Anglii zneužíváme ke konspirační
akci v neprospěch britského imperia atd. K tomuto očernování používali vydatně
i české skupiny, Prchalovy, jimi placené.

Spolupráce s Američany, která byla zahájena v plném rozsahu až po vstu-
pu USA do války, byla obdobné povahy jako s Angličany s rozdílem daným tím, že
Američané byli na britském území hosty právě jako my.- Možno zjistit na přísluš-
ných místech, i našich /na př. ministr Masaryk/, že americká vojenská i politická
místa náš zpravodajský příspěvek vysoce hodnotila.

Zpravodajská spolupráce s ostatními spojenci /jde o státy Německem oku-
pované/ nebyla pochopitelně zdaleka tak těsná, jako se spojenci velmocenskými,
hlavně proto, že jejich možnosti byly často velmi malé. K intensivnější výměně
zpráv došlo jen se službou francouzskou, k příležitostným rozhovorům pak se zprav.
zástupci Norska, Holandska a Belgie. Pokud se týče Jugoslávce, neměli tito žádné
organizované zprav. služby, a t. zvaní jejich zpravodajci omezovali jen na šíření
propagandy o Michajlovičovi. Podotýkám, že jsem mohl včas informovat svoje před-
stavené vojenské i politické o tom, že v rukou sovětských i anglických jsou důkazy

o Michajlovičově kolaboraci s Němci.

Objektivně možno bey nadsázky shrnouti, že výsledky našeho výzvědného zpravodajství představovaly nesporně důležitý československý přínos spojeneckému válečnému úsilí. Že hō bylo využito i na politickém poli mezinárodním a do jaké míra a s jakými výsledky, o tom se mohou jistě vyjádřit naši političtí představitelé v Londýně /president republiky, ministr Masaryk, ministr Ripka atd./.

6.- Obranné zpravodajství.

Až do zhroutení Francie těžiště obranného zpravodajství československého bylo v Paříži, kde mu stál v čele mjr Bartík, jenž dostával direktivy od Národního Výboru a spolupracoval s francouzskými úřady. Na obranné akce zpravodajské ve Francii nevykonávala tedy londýnská skupina žádného vlivu, nemá s nimi nic společného a nebyla o nich ani běžně informována.

Po ustavení čs. prozatímní vlády bylo politické zpravodajství převedeno do ministerstva vnitra /pplk Bartík/ a 2. oddělení MNO zůstalo jen obranné zpravodajství ve vojenské jednotce /brigádě/.

Nicméně voj. zpravodajství provedlo akci proti skupině Prchala - Borin - Ležák v době, kdy šlo o ustavení prozatímní naší vlády a kdy její podkopné akce nám mohly politicky škodit. I v pozdější době jsme o této skupině podávaly zprávy, pokud nám docházely.

Vojenská zprav. skupina londýnská se neúčastnila žádných akcí proti komunistům, ani mi není známo, že by vůbec takové akce někým jiným byly prováděny.- Ani na známé secesi komunistických vojáků v Cholmondeley nebral jsem žádnou účast, neboť věc byla řešena velitelsky /gen. Ingr, gen. Neumann, plk Chodský-Boček.-

Naopak mohu uvést, že do vstupu sovětského Svazu do války často jsme zasáhli u britských úřadů ve prospěch čs. komunistů, jimž hrozilo zatčení nebo prohlídka. Důkaz o tom může podat pplk Sláma, který byl styčným důstojníkem u příslušné zprav. složky britské.

7.- Spojení s domovem.

2. oddělení byla uložena povinnost zříditi a udržet radiotelegrafní spojení s domovem, kterémuž úkolu přes několik krisí, vzniklých domácí situací, dostálo.- Zprávy, docházející cestou kurýrní, dostávaly se do našich rukou jen zřídka, procházejíce našimi diplomatickými místy v neutrálních státech.

U spojení radiotelegrafického šlo především o to, aby byl udrženo a fungovalo - t.j. o stránku technickou, materiální a provozní. Tato otázka byla hlavním důvodem, proč radiotelegrafní spojení bylo svěřeno složce vojenské správy, neboť jiná, civilní složka za válečných poměrů v Anglii by nebyla s to tomu to úkolu dostát.

Po stránce obsahové dělily se zprávy a odpovědi na ně na tři druhy : politické, vojenské a vojenskozpravodajské.

Zprávy politické, hospodářské, kulturní, socialní atd. byly předávány prezidentu republiky resp. jeho kanceláři, odkud také vycházely odpovědi na ně. Prezidentská kancelář také obstarávala doručování těchto zpráv vládě příp. jiným politickým představitelům československým i spojeneckým. V této kategorii zpráv bylo 2. oddělení prostým doručovatelem zpráv, jakýmsi poštovním úřadem.

Zprávy vojenské, t. j. takové, které přicházely od vojenské podzemní organizace domácí a obsahovaly údaje organizační a vojenské plány do budoucna, byly předkládány ministru národní obrany, který na ně /se svým štábem/ buď sám nebo v zásadních věcech po úradě s vládou a prezidentem dával odpovědi nebo příkazy. I v této kategorii zpráv bylo 2. oddělení jen technickým pojítkem, doručovatelem zpráv.

Zprávy obsahu vojenskozpravodajského, t. j. zprávy o německé branné moci a jejího válečného užití, byly 2. oddělením využívány přímo ke zpravodajské spolupráci se Spojenci. Také na takové zprávy přímo reagovalo buď konkrétními otázkami nebo zpravodajskými dotazníky. I zprávy tohoto druhu byly též předkládány všechny ministru národní obrany a prezidentu republiky /tedy i vládě/.

Kromě odborných zpravodajských dotazů, které zpracovávalo samo, posílalo 2. oddělení domů zprávy jen takové, které mu byly k doručení předány buď vojenskou správou nebo presidentskou kanceláří. Není tedy pravda, že 2. oddělení, jemuž jsem stál v čele, jakýmkoliv způsobem ovlivňovalo domácí odbojové hnutí po stránce politické a vojenské. Rovněž je nehoráznou kalumnií vymyšlenou a nepravdivou, že by 2. oddělení odeslalo nějaké depeše povahy politické a vojenské bez vědomí představených. Rovněž je hrůzná nepravda, že některé depeše byly představeným zamlčeny nebo upraveny. To lze ostatně snadno dokázat porovnáním příslušné části archivu prezidentova s archivem 2. oddělení z Anglie.

Zprávy z domova byly považovány za tajné resp. důvěrné a to jak pro jejich obsah, tak pro konspirativnost domácího prostředí, z něhož pocházely. Proto manipulace s těmito zprávami byla prováděna podle předpisu o manipulaci s tajnými spisy. Dostal jsem přesné rozkazy, komu došlé zprávy předkládat a nebylo ani v mojí kompetenci ani moci tyto rozkazy křenit. Jako loyální a ukázněný voják jsem se jimi také řídil. Nemohu tedy býti viněn z toho, že některým politickým místům, která se domáhala toho, aby všechny zprávy z domova přímo dostávala, vyhověno nebylo. - Rovněž rozhodnutí o tom, aby na přímém spojení s domovem se účastnila i moskevská složka našeho odboje, leželo zcela mimo moji kompetenci a možnosti.

V archivu 2. oddělení jsou uloženy všechny depeše vyměněné s domovem. U důležitých politických zpráv jsou tam uloženy i záznamy radiostanice, jak zprávy byly zachyceny a celý postup dešifrování. Studium archivu lze bezpečně zjistit, že neobsahuje žádných stranickopolitických instrukcí, tím méně pak zpráv a instrukcí zahrocených proti komunistické straně. Úplnost tohoto archivu lze přezkoušet porovnáním s příslušnou částí archivu prezidentovy kanceláře z Anglie.

8.- Vysílání parašutistů.

Archiv 2. oddělení obsahuje přesné záznamy o odesílání parašutistů a to po všech stránkách : výběru, technické a taktické přípravy, přípravy konspirativní, zpravodajské, sabotážní a ukolové. Z těchto zcela podrobných záznamů jasně vysvítá, že :

- parašutisté byli domů vysíláni za účelem udržení spojení s domácími organizacemi, jimž se měli dát k dispozici;
- že jejich úkolem nebylo budovat nějakou zvláštní organizaci jakkoliv politicky orientovanou;
- že nedostávali žádných stranickopolitických instrukcí, tím méně zahrocených protikomunisticky;
- že z výběru nebyl nikdo vylučován pro politické přesvědčení, tím méně pro přesvědčení komunistické. Vysílání bylo založeno na dobrovolné přihlášce; pravda je, že, pokud mi je známo, se žádný komunista do řad parašutistů nepřihlásil;

- že o odesílání všech skupin parašutistů byli informováni moji představení, některé před odletem přijal p. prezident, téměř všechny ministr národní obrany.
- že některé ze skupin po stránce politické instruoval úředník prezidentovy kanceláře Dr. Drtina. Tomuto instruování jsem byl přítomen, a vím tedy, že tyto instrukce se týkaly jednak toho, na jakých zprávách politických z domova má prezident a vláda především zájem, jednak toho, jak tyto parašutisté mají na dotazy domácích organizací odpovídat /otázka odsunu Němců, otázka Těšínska, otázka poměru k Polákům, celková mezinárodní situace a pod./. Nevím nic o tom, že by kdokoliv dával parašutistům instrukce stranickopolitické, zahrocené proti komunistické straně;
- že přes selhání některých jednotlivců parašutisté z Anglie ve své valné většině byli nadšení vlastenci, neohrožení hrdinové, kteří za nejtěžších podmínek snažili se ze všech svých sil splnit svoji poslání, že mnozí z nich zaplatili svým životem plnění těchto úkolů. Jest jen litovati v zájmu historie našeho druhého odboje, že z důvodů politických, které se vyvíjejí mimo ně, jsou vyškrtáváni z dějin osvobozenického úsilí našeho národa v druhé světové válce. Doufám, že budoucnost k nim bude spravedlivější.

9.- Závěr.

 Moje úloha, kterou jsem hrál v Anglii, nebyla ničím jiným než snažením loyálního a ukázněného pracovníka, který jednal podle rozkazů, instrukcí a směrnic svých představených.

Z důvodů, které nemohu dobře pochopit, jsem byl po svém návratu do vlasti vyřazen z jakékoliv činnosti. Vojenská správa, neudávši žádných důvodů, mě sdělila, že na moje služby nereflkuje.- Poslanec Slánský na sjezdu komunistické strany mě nazval "reakčním generálem" a zařadil do "reakční kliky Ingrovů".

K tomu, co jsem uvedl v předchozích kapitolách, podotýkám ještě :

- a/ Na výcvik a přípravu es. obrněné brigády v Anglii, jakož i na způsob a dobu jejího bojového použití neměl jsem zcela žádného vlivu, neboť to vůbec nesouviselo s povahou mojí práce.
- b/ Neměl jsem nic společného s politickými a vojenskopolitickými záležitostmi londýnského MNO. Tyto záležitosti spadaly do kompetence I. odboru, jemuž stál v čele až do podzimu roku 1944 tehdejší plk Chodský-Poček, po něm plk Kumpošt. Nevím, proč tito důstojníci nejsou dotázáni na politickou a vojenskopolitickou koncepci naší západní armády a proč oni jsou z Ingrovů kliky vyloučeni, zatím co já jsem do ní zařazen, ač jsem k předmětným záležitostem neměl žádného přičinného vztahu. Svými kritiky byl jsem v Anglii spíše počítán do t.zv. "kliky prezidentovy". Pravda je, že 90 procent mojí práce bylo k dispozici prezidentovi republiky.
- c/ je přímo směšné přičítat mi jakoukoliv odpovědnost za rozhodování o tom, zda a kdy má dojít na domácím území k bojovým akcím resp. k obecnému povstání. Každý přece ví, že jde o otázky zásadní důležitosti, které přísluší prezidentovi, vládě a hlavnímu veliteli.

Pracoval jsem v exilu téměř sedm roků v nejtěsnější blízkosti prezidentově. Jeho politické instrukce přijímal jsem slepě za svoje, neboť byl nejvyšší autoritou pro mne jako vojáka a občana.- Po sedm let byl prezident s mojí

prací spokojen a často dal svoji spokojenost na jevo ústně i písemně. Jak jsem přišel tedy k tomu, abych byl určitými kruhy označován za "reakčního", nedovedu si vysvětlit jinak než neznalostí mojí londýnské práce a zlovolnou zaujatostí některých mojich osobních nepřátel.

Nezbývá mi než uchýlit se pod ochranu presidentovu, pro něžž jsem celou dobu emigrace pracoval a který tedy moji práci nejlépe zná, a poprosit jej o pro-
sazení spravedlivého zhodnocení mojí revoluční práce v druhém odboji.

